

MIQUEL PATON, ELS COLORS QUE NO S'APAGUEN

MARINA PALLÀS CATURLA
Periodista

In memoriam

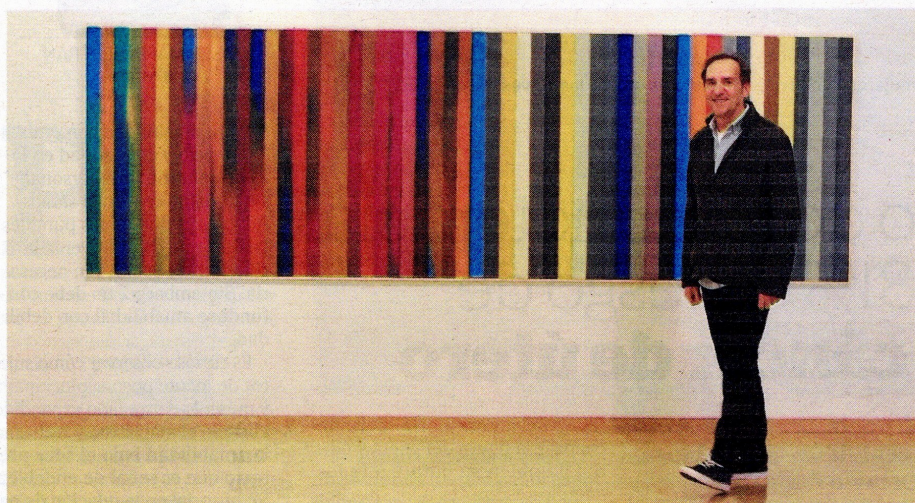
El pintor tortosí va transformar la geografia del Delta de l'Ebre a través de la seua singular mirada, en una abstracció geomètrica plena de color

Han vist mai el Delta de l'Ebre a vista d'ocell? Hauran comprovat que està format per un munt de camps d'arròs, de quadrícules, de marges treballats, de cordons, de sèquies i petites casetes. Al llarg de l'any, viu una transformació de colors: blaus amb el reflex del cel quan comença la solta de l'aigua, verds a l'estiu, grocs abans de la sega, ataronjats als capvespres, terrossos a l'hivern, ombrívols o lluminosos, rosats els que són plens de sal.

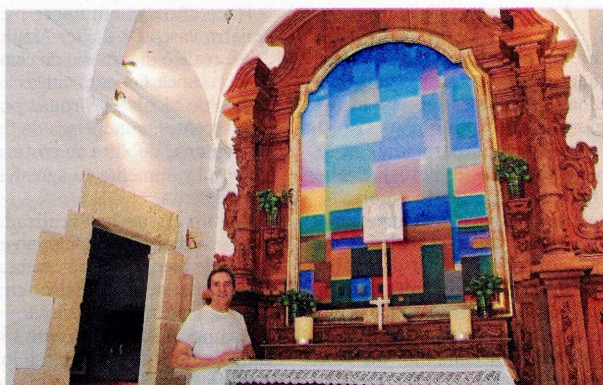
Miquel Paton (Tortosa, 1959-2021) va transformar aquest paisatge i aquesta geografia deltaica, després de molts anys de treball, sota la seua singular mirada, evolucionant cap a una abstracció geomètrica sempre plena de color. «Has de ser honest i sincer amb tu mateix i, sense tindre cap pretensió, fer el que realment vols fer», em va dir la primera vegada que el vaig conèixer i entrevistar.

Paton va morir el passat 30 d'abril amb només 62 anys, deixant una extensa obra pictòrica. És un dels artistes més reputats i internacionals de les Terres de l'Ebre. Declarat seguidor de la Teoria de Color de Goethe i de les teories estètiques de Baudelaire, era molt minuciós i analista en el seu treball. La doctora en Història de l'Art i comissària d'algunes de les seues exposicions, Núria Gil, explica que la seua és una obra original, «singular i única, investigant sobre l'evolució de la forma i del color, la velada figuració de la metàfora de les construccions i els contorns dels closos finits que representava mitjançant els pigments, sempre des de diferents perspectives».

L'interès de Miquel Paton per l'art va iniciar-se a l'adolescència, assistint a classes de dibuix i pintura a l'Escola d'Art de la Diputació de Tarragona a Tortosa. Als anys 80 començà a exposar regularment les seues pintures en exposicions, tant individuals com col·lectives. Va realitzar viatges d'estudi a Itàlia i Grècia, treballant amb altres pintors i visitant les principals obres de l'antiguitat clàssica. També va analitzar l'obra

Miquel Paton a la seua exposició «Formes d'un anhel», al Museu de Tortosa el 2017. FOTO: CEDIDA

El retaule de la Capella dels Prats d'Alcanar. FOTO: CEDIDA

de Velázquez i Goya, a la pinacoteca del Museu del Prado de Madrid i durant la dècada dels noranta, va continuar viatjant a diferents ciutats d'Itàlia, interessat per l'obra de pintors italians de diferents èpoques. Va fer una estada a l'estudi del pintor Carlo Montarsolo, a Nàpols.

Llicenciat en Belles Arts en l'especialitat de pintura, va estudiar i conèixer directament l'obra dels expressionistes americans com Gottlieb, Rothko o Motherwell. A partir de la primera dècada del segle XXI, la seua pintura, feta des

del seu estudi de la Ràpita, on vivia des de feia diverses dècades, es va tornar més plana i va tendir cap a l'abstracció. Va realitzar freqüents viatges a Londres i París i va exposar amb regularitat en institucions i prestigioses galeries d'art, d'Espanya, França o Suïssa. Va entrar en contacte amb les pintures de Paul Klee, realitzant un viatge per visitar el Zentrum Paul Klee de Berna i va recórrer el Veneto amb l'obra de Palladio.

Posteriorment, Miquel Paton va iniciar una etapa de pintures espirituals i contemplatives. És quan

realitzà una magnífica intervenció artística a la Capella dels Prats, a Alcanar, en la qual destaca un retaule contemporani, completament integrat en l'entorn barroc de la capella. És un espai molt especial, envoltat de tarongers i natura, un lloc ple de pau que ell mateix apreciava, i també molt a prop del mar, que tant estimava.

El 2019 va realitzar algunes escultures, com la creu policromada de l'església de Sant Eugeni I, Papa, de Barcelona. Algunes de les seues obres formen part del fons d'art del Museu d'Art Modern de Tarragona, la Universitat Rovira i Virgili, la Reial Acadèmia Catalana de Belles Arts de Sant Jordi o La Creu Roja de Catalunya.

Vaig tenir la sort de conèixer i admirar Miquel Paton, que em va ensenyar i explicar personalment i en diverses ocasions la seua obra, amable i generós com ell era. El cos marxa, però l'obra, perdura. Per a la família i amics que l'estimaven, l'únic consol que se m'ocorre en aquests moments de pèrdua és la constatació que, amb tot, els artistes no se'n van mai. Perquè observant ara els seus quadres, me n'adono que l'obra de Miquel Paton, el paisatge del Delta i els seus vibrants colors estan en realitat més vius que mai.